

Chương thứ 52

Đ? I M? T

Tòa hắc lâu vắng lặng như tờ. Một sự vắng lặng không mang tính bình yên êm ả mà phảng phất trong đó sự khủng bố ẩn tàng. Như Băng và Thiên Tổng đứng trước cửa tòa hắc lâu. Cánh cửa tòa lâu đóng im ỉm như thể một lời cảnh báo đối với những ai muốn xông vào nó.

Như Băng nhìn sang Thiên Tổng.

Bộ mặt lạnh lùng và chai lì của Thiên Tổng chẳng biểu lộ một chút cảm xúc nào. Bộ mặt của y như thể trét một lớp sáp khiến nó mất đi hẳn cái thần vốn có của một con người, mà chỉ còn lại sắc na chai lì của một xác chết thì đúng hơn.

Như Băng thở ra từ từ rồi nói:

- Thiên Tổng, huynh đã sẵn sàng chưa ?

Thiên Tổng gật đầu.

Như Băng bước đến đặt tay vào hai cánh cửa tòa hắc lâu. Nàng nghiêm mặt rồi phát tác chương kinh. Dưới uy lực chương kinh do Như Băng tạo ra, hai cánh cửa tòa hắc lâu từ từ dịch chuyển cùng với những âm thanh ken két.

Ánh sáng từ bên ngoài không đủ xua đi bóng tối âm u trong tòa hắc lâu. Bóng tối vẫn hoàn bóng tối. Như Băng nhìn lại Thiên Tổng.

- Chúng ta vào !

Thiên Tổng cầm thanh Huyết Kiếm hướng mũi kiếm xuống đất. Y chậm rãi bước vào tòa hắc lâu. Theo sau y là Như Băng. Nàng cũng vận công phòng bị bất trắc. Bóng tối trong tòa hắc lâu phả ra khiến Như Băng cảm thấy rờn rợn.

- Cạch !

Sau âm thanh khô khốc đó, một cánh cửa bí mật thứ hai từ trên sập thẳng xuống che hẳn cửa chính lại. Bóng tối bao trùm lên tất cả. Như Băng không thấy được Thiên Tổng đâu nữa. Quanh nàng chỉ có bóng tối và bóng tối. Nàng rung mình với màu đen u tối và lạnh lẽo đó.

Như Băng rít một luồng chân khí. Hơi lạnh ẩm ướt trong tòa hắc lâu làm căng lồng ngực của nàng. Luồng chân khí đó không làm nàng bình tâm mà như càng tạo ra trong nàng thứ cảm giác gai buốt cả xương sông.

Như Băng gằn giọng nói:

- Vô Diện nhân ! Xuất đầu lộ diện đi !

Một tiếng động khẽ, như có cánh tay người nào đó chạm đến người nàng. Một âm thanh xé gió cắt ngay qua bên phải Như Băng. Như Băng

cảm nhận rõ mồn một sát kiếm vừa lướt sạt qua hông mình. Cùng với cảm nhận đó là cảm giác âm ẩm thấm vào da thịt nàng.

Như Bằng nói:

- Thiên Tổng !

Giọng nói của Thiên Tổng cất lên ngay trước mặt nàng.

- Thiên Tổng đã giết hẳn rồi !

Thiên Tổng vừa nói dứt câu, thì lỗ tai bên trái của y khẽ giật nhẹ một cái. Cùng với cái giật nhẹ của lỗ tai, y đâm thẳng mũi kiếm đến trước mặt.

Thêm một xác người nữa đổ gục xuống ngay trước mũi giày của Thiên Tổng.

Một giọng nói ồm ồm cất lên:

- Đúng là thần kiếm có một không hai ! Không thấy đôi thủ nhưng kiếm vẫn chuân đích, bốn nhân phải khâm phục kiếm chiêu của Trương Thiên Tổng đó ! Nhưng rất tiếc kiếm của Trương hiệp chỉ có thể giết được những chiếc bóng của Vô Diện nhân, mà chẳng bao giờ chém được đến bốn nhân !

Thiên Tổng từ từ nâng kiếm qua khỏi đầu.

Giọng nói trầm trầm kia lại cất lên:

- Bốn nhân thấy Trương hiệp chứ Trương hiệp nào nhìn thấy được bốn nhân !

Lời nói trầm trầm của Vô Diện nhân vừa dứt thì Thiên Tổng bất ngờ quay người nửa vòng. Thanh Huyết Kiếm chém xả vào không khí. Một đạo kiếm khí đỏ ối cắt ra nhanh không thể tưởng hướng vào nơi bóng tối.

- Chát !

Sự im lặng nhanh chóng bao trùm lên chẳng còn nghe tiếng động tịnh gì nữa. Sự im lặng đó thật nặng nề và tiềm ẩn sự khủng bố rờn rợn.

Như Bằng thở phào rồi nói:

- Thiên Tổng, huynh đã giết được Vô Diện nhân ?

Thiên Tổng im lặng. Thính nhĩ của y thỉnh thoảng lại giật nhẹ một cái như thể muốn nghe tất cả mọi âm thanh phát ra từ màn bóng tối bao bọc quanh hai người .

Chẳng có một tiếng động nào phát ra để Thiên Tổng có thể định vị được đôi thủ của mình. Chỉ có bóng tối và sự im lặng bao quanh hai người.

Sự im lặng và bóng tối kia bất ngờ bị phá vỡ. Cả luồng ánh sáng vụt bùng lên. Chính luồng ánh sáng chói chang đó khiến Thiên Tổng hoa cả mắt. Y không khỏi bối rối và sững sờ lẫn phân tâm bởi sự xuất hiện đột ngột của vùng ánh sáng đó. Ngay cả Như Bằng cũng phải dùng tay che mắt.

Như Bằng bị ghệt vào vách hắc lâu. Nàng buột miệng gọi Thiên Tổng:

-Huynh....

Nhưng gần như Thiên Tổng chỉ kịp quay lại thì vách đá hắc lâu đã nuốt chửng lấy nàng. Như Bằng định thần thì đã nhận ra mình đang đứng trong một gian mật thất, với ánh hào quang ngũ sắc phát ra từ chiếc thạch lâu.

Đứng quay lưng về phía nàng là một người vận thụng y dài phết đất phủ cả hai gót chân. Như Băng nhìn người đó một lúc rồi hỏi:

- Tôn giá là Vô Diện nhân ?
- Còn nàng là Thiên Sư bóng tối ?
- Không sai !
- Bỏn nhân chính là Vô Diện nhân !
- Vô Diện nhân tôn giá hẳn đã biết mục đích của Như Băng khi tìm đến tòa hắc lâu này ?

Chấp tay sau lưng, Vô Diện nhân trầm giọng nói:

- Nàng muốn lấy viên chuyển luân thần châu của bỏn nhân ?
- Đúng ! Ngoài chuyện lấy chuyển luân thần châu của tôn giá, bỏn sư còn muốn lấy cả mạng của tôn giá nữa !
- Vậy ư ?

Vô Diện nhân hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nàng dựa vào Trương Thiên Tông để trả thù và đoạt lại những viên chuyển luân thần châu của Khai Lộ Sư Hàn Thiết Quân ? Nay Thiên Tông đã bị vướng vào trong mê cung thì xem như nàng đã mất y rồi ! Nàng đâu đủ bản lĩnh để đoạt chuyển luân và lấy mạng bỏn nhân !

Như Băng gằn giọng nói:

- Ai nói không nào ?

Cùng với lời nói đó, Như Băng bất ngờ vồ thẳng tới Vô Diện nhân hai đạo kinh, tập kích vào lưng lão.

Vô Diện nhân chẳng hề quay lại, mà thân nhiên hứng lấy hai đạo nhu chương của Như Băng.

- Âm....

Thi triển ra chương công đó, Như Băng đã dụng đến tám thành công lực mà đối phương không hề phản ứng chống trả mà nhận trọn lấy chương công của nàng. Thế nhưng Vô Diện nhân vẫn chẳng hề hấn gì thậm chí cước pháp vẫn trụ vững trên nền đá.

Như Băng vừa thu hồi chương ảnh thì bất ngờ Vô Diện nhân quay ngoắt lại, chỉ khí phóng ra điểm vào tịnh huyết của nàng.

Hứng lấy đạo chỉ khí của Vô Diện nhân, Như Băng đứng thừ người ra như bị trời trồng. Trong ánh hào quang của viên chuyển luân thần châu, đập vào mắt nàng là một khuôn mặt quái lạ. Một khuôn mặt phẳng lì, chẳng có mũi, chẳng có miệng, ngoại trừ hai con mắt sáng ngời.

Vô Diện nhân nói:

- Với võ công như nàng thì đâu có thể đả thương được bỏn nhân chứ !

Như Băng nhìn Vô Diện nhân, đánh giọng nói:

- Không giết được ngươi thì Như Băng làm ma !

Vô Diện nhân phá lên cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt nói:

- Bồn nhân không giết nàng đâu ! Bồn nhân sẽ cho nàng một sự lựa chọn có lợi cho nàng !

- Tôn giá cho Như Băng một sinh lộ chứ gì ?

Y cười khẩy rồi nói:

- Đúng !

- Bồn sứ không cần sinh lộ của tôn giá ! Xuống tay lấy mạng Như Băng đi !

- Nàng muốn như thế à ?

- Không giết được kẻ thù thì bồn sứ chỉ có con đường duy nhất là xuống suối vàng đoàn tụ với song đường !

- Bồn nhân cũng phải nghiêng mình khâm phục chữ hận trong nàng đó !

- Nếu không có chữ hận đó, Như Băng không là Thiên Sứ bóng tối !

- Đúng thật, đáng ra nàng không nên là Thiên Sứ bóng tối ! Dù sao nàng cũng được tạo hóa ban cho một sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, lẽ ra phải được để trong những nơi thanh cao, nhưng giờ thì đã bị vấy bẩn bởi cát bụi hận thù !

Vô Diện nhân nghiêm giọng nói:

- Bồn nhân cho nàng một sự lựa chọn ! Một là viên chuyển luân thần châu kia, hai là cái mạng của bồn nhân ! Nàng lấy cái nào ?

Như Băng nhìn thẳng vào mắt Vô Diện nhân, lạnh lùng nói:

- Nếu có sự lựa chọn, bồn sứ chọn cái mạng của tôn giá đó !

- Nàng không cần hợp nhất chuyển luân thần châu à ?

- Mạng của tôn giá quan trọng hơn viên chuyển luân thần châu kia ! Tôn giá đặt ra sự lựa chọn đó để làm gì ?

- Để tặng cho nàng ! Nhưng bồn nhân vẫn có điều kiện buột nàng phải làm cho bồn nhân !

Như Băng cau mày:

- Điều kiện gì ?

- Đem thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa đến tể trước mộ bồn nhân !

Như Băng sững sờ buột miệng lặp lại câu nói của Vô Diện nhân:

- Đem thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa đến tể trước mộ lão ?

Vô Diện nhân gật đầu:

- Đúng ! Nàng đồng ý với bồn nhân chứ ?

- Như Băng nghe lạ tai lắm đó ! Không ngờ một người vô danh tiểu tốt như Hoàng Thiếu Hoa mà lại được một cao nhân võ lâm quan tâm như vậy ! Tôn giá muốn lấy thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa vì cái gì ?

Vô Diện nhân lắc đầu:

- Đừng hỏi bồn nhân điều đó !

- Tại sao với bản lĩnh võ công cao thâm như vậy, tôn giá lại không tự mình đi tìm Hoàng Thiếu Hoa mà lấy thủ cấp chứ ?

Vô Diện nhân phá lên cười:

- Ta thích nàng dâng nạp thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa hơn ! Phải chính tay nàng dâng nạp thủ cấp của hắn cho bọn nhân, bọn nhân mới thích thú hơn !

- Có dâng nạp thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa thì tôn giá cũng đã chết rồi !

- Đúng ! Nhưng bọn nhân muốn hội kiến với Hoàng Thiếu Hoa nơi cõi a tỳ !

Y đổi giọng khe khẽ:

- Nàng đồng ý với đề nghị của bọn nhân chứ ?

- Hoàng Thiếu Hoa có thể là kẻ thù của Như Băng, tất nhiên Như Băng đâu thể bỏ qua cơ hội này !

- Nói vậy Như Băng đã nhận lời ?

- Bọn sứ nhận lời ! Nhưng không biết tôn giá có thực hiện lời nói của mình không ? Chẳng ai làm cái chuyện khờ dại giao mạng mình cho người đang truy sát mình !

- Bọn nhân thì làm được điều đó, khi người khác không làm được !

- Vậy tôn giá thực hiện đi !

Nhìn thẳng vào mắt Như Băng, Vô Diện nhân trầm giọng nói:

- Trước tiên, bọn nhân sẽ hủy viên thần châu chuyển luân của mình trước khi giao mạng cho Như Băng !

Y vừa nói vừa quay lưng tiến về thạch lâu.

Như Băng vội nói:

- Khoan...

Vô Diện nhân dừng bước nhìn lại nàng. Y từ tốn nói:

- Nàng đòi ý à ? Nàng chọn viên chuyển luân thần châu ?

- Không ! Như Băng muốn biết tại sao tôn giá lại muốn hủy viên chuyển luân thần châu đó ?

- Bởi vì bọn nhân không muốn nó lọt vào tay Như Băng !

- Hay thật !

- Chẳng có gì cả ! Bởi bọn nhân không muốn Thiên Sứ bóng tối đạt được hai mục đích một lượt ! Hủy chuyển luân thần châu, tất bọn nhân đã mang theo nó rồi !

- Tôn giá biết xâu chuỗi chuyển luân thần châu thiếu một viên cũng không được chứ ?

- Bọn nhân biết điều đó !

- Vậy tôn giá có thể để viên thần châu đó lại được không ?

- Tại sao bọn nhân phải để lại chứ ?

- Bởi Như Băng hứa sẽ trao toàn bộ xâu chuỗi chuyển luân thần châu cho một người !

- Kẻ nào khiến Như Băng quan tâm như vậy ? Trương Thiên Tống ư ?

Như Băng lắc đầu:

- Là ai thì tôn giá cũng chẳng nên quan tâm đến làm gì !

Vô Diện nhân cười khẩy:

- Nàng đã nói vậy thì bốn nhân chẳng hỏi làm gì nữa ! Và bốn nhân cũng chẳng quan tâm đến chuyện của nàng ! Bốn nhân làm theo ý bốn nhân vậy !

Vô Diện nhân nhìn Như Băng rồi quay lưng lại từ từ vươn tay toan cầm lấy viên chuyển luân thần châu đặt trong miệng thạch lâu. Tay của Vô Diện nhân vừa chạm vào viên chuyển luân thần châu thì từ sau hốc đá, Quách Trụ bước ra nói:

- Tôn giá không thể hủy nó được đâu !

Vô Diện nhân quay mặt nhìn lại Quách Trụ.

Ngay lập tức, Quách Trụ dựng chưởng vỗ vào ngực Vô Diện nhân.

- Âm...

Lần này hứng trọn một chưởng của Quách Trụ, Vô Diện nhân phải thoái bộ, dựa lưng vào vách đá, hai chân lão từ từ quy xuống, rồi gục qua một bên.

Quách Trụ bước đến trước mặt Như Băng:

- Như Băng, chúng ta rời khỏi đây !

- Quách huynh, giải huyết cho muội !

Quách Trụ gật đầu rồi giải khai tịnh huyết cho nàng. Như Băng rút ngọn trủy thủ giấu trong ống tay áo.

- Như Băng phải....

Quách Trụ cầm tay nàng:

- Y đã chết rồi ! Chúng ta không có nhiều thời gian đâu !

Y nắm tay Như Băng kéo đến bên thạch lâu, lấy chuyển luân thần châu đặt vào tay nàng, rồi nói:

- Như Băng, chúng ta đi nhanh thôi !

Như Băng lưỡng lự:

- Quách huynh....

- Muội còn chần chờ gì nữa ? Lưu lại đây cả huynh và muội sẽ chết theo Vô Diện nhân đó !

Y nói rồi kéo Như Băng vào một vòm cửa phía sau hốc đá.

Hai người rời khỏi mật thất chưa được bao nhiêu thì Vô Diện nhân từ từ đứng lên. Lão nhìn thạch lâu cất tiếng cười khẩy. Y vừa cất tiếng cười lại ngưng hẳn ngay. Thần quang Vô Diện nhân ánh lên cái nhìn cau có và gắt gỏng.

Y chấp tay sau lưng, gắt giọng nói:

- Người là ai ?

- Tôn giá chưa chết à ?

Cùng với lời nói đó, Thiếu Hoa từ sau hốc đá bước ra. Vô Diện nhân nhìn sững Thiếu Hoa:

- Hóa ra là tiểu tử !

- Thiếu Hoa lấy làm lạ, sao tôn giá không chết ! Đúng ra Vô Diện nhân tôn giá chết mới đúng chứ ?

Chàng ve cầm nheo mày, nói tiếp:

- Để tại hạ đoán thử xem nhé. Một là tôn giá ân hận với những gì mình đã làm với Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân mà muốn giao lại chuyển luân thân châu cho Như Băng. Đồng thời mượn tay Quách Trụ để từ bỏ cái dung diện quái gở kia và giải luôn cái nghiệp thù hận với Như Băng. Còn điều thứ hai là tôn giá kết hợp với chủ nhân Nhục Nhân Địa để thực hiện nốt việc còn lại là hợp nhất chuyển luân thân châu !

- Tiểu tử thắc mắc như vậy à ?

Thiếu Hoa gật đầu.

Vô Diện nhân khoanh tay trước ngực rồi nói:

- Còn bốn nhân thì có cái thắc mắc khác !

- Tôn giá thắc mắc gì ?

- Tại sao tiểu tử lại mò được đến gian mật thất này qua mật đạo kia ?

- Có gì khó đâu ! Thiếu Hoa chỉ cần theo sau Quách Trụ tất mò được đến gian mật thất này của tôn giá !

- Tiểu tử có thể theo chân Quách Trụ mà y không phát hiện được à ?

- Được chứ ! Chuyện đó đâu khó gì với tại hạ !

- Vậy người nghi ngờ Quách Trụ từ khi nào ?

- Nghi ngờ Quách Trụ là chủ nhân Nhục Nhân Địa ư ? Điều này thì Thiếu Hoa chỉ có thể nói nghi ngờ lâu rồi ! Tại hạ không nghi ngờ mà chỉ làm lạ thôi !

- Người lạ cái gì ?

- Phàm khi tôn giá yêu ai thì tôn giá phải giữ người đó ! Nhưng Quách Trụ chủ nhân Nhục Nhân Địa thì không ! Yêu Như Băng thư thư nhưng thản nhiên trao Như Băng cho Thiên Tông ! Tại hạ làm lạ điều đó !

Chàng vuốt lỗ mũi rồi nói tiếp:

- Thiếu Hoa còn lạ hơn nữa, tại sao với một người như vậy mà Như Băng lại giữ mối quan hệ ! Một mối quan hệ quái gở chẳng thể nào chấp nhận được ! Tại hạ trả lời tôn giá rồi đó ! Đến lượt tôn giá trả lời cho Thiếu Hoa biết hai điều Thiếu Hoa nói, thì đâu là thực chất cho mối quan hệ trong mọi hành động của tôn giá ?

- Tiểu tử muốn biết để làm gì ?

- Để nghiệm xem phía sau dung diện kia là con người nào !

- Được bốn nhân sẽ nói. Bốn nhân hành động theo suy nghĩ của người đó !

Thiếu Hoa gật đầu:

- Đa tạ tôn giá đã chỉ giáo cho Thiếu Hoa ! Bây giờ đến lượt Thiếu Hoa đặt đề nghị với tôn giá !

- Người có đề nghị gì ?

- Thiếu Hoa hiện có huyết châu, hắc châu và cả ccl của Tử Đà Quỷ Huệ Căn. Nếu như tôn giá muốn thì Thiếu Hoa và tôn giá sẽ đánh cược với nhau vậy !

Đôi chân mày Vô Diện nhăn lại:

- Đánh cược như thế nào ?
- Chân diện dung của tôn giá với ba viên chuyển luân thần châu ! Chắc chắn tôn giá không bỏ qua cơ hội này !
- Tại sao tiểu tử lại muốn biết chân diện của bốn nhân ?
- Thế mà tôn giá cũng hỏi !
- Bốn nhân không được quyền hỏi ư ?
- Tất nhiên ai cũng có quyền hỏi cả ! Nhưng nên hỏi cái gì đáng hỏi có hay hơn không ? Nếu bất cứ điều gì cũng hỏi, hóa ra chẳng biết gì cả ! Tôn giá đã hỏi thì Thiếu Hoa xin trả lời người !
- Tiểu tử nói đi !

Thiếu Hoa tăng hắng rồi nói:

- Tôn giá nhìn xem, Thiếu Hoa có khuôn mặt như thế nào ?
- Rất khôi ngô và tuấn tú ! Thậm chí còn thông minh nữa !
- Thiếu Hoa ôm quyền giả lả nói:
- Đa tạ tôn giá đã khen ngợi Thiếu Hoa ! Phàm ai sinh ra trên đời thấy đều có mặt cả, duy chỉ có tôn giá thì không. Vô Diện nhân là kẻ không có mặt ! Tại hạ không tin nên muốn biết chân diện thật của tôn giá !
- Chỉ vì muốn biết chân diện của bốn nhân, tiểu tử đánh cược những ba viên chuyển luân thần châu ? Không ngờ chân diện của bốn nhân cũng có giá đấy chứ !
- Có giá hay không thì Thiếu Hoa không biết, nhưng tại hạ làm theo hành động và suy nghĩ của mình !
- Câu nói này của chàng khiến đôi chân mày rậm rì của Vô Diện nhân nhướng lên. Vô Diện nhân gằn giọng nói:
- Thiếu Hoa, bốn nhân chấp nhận đánh cược với ngươi !
- Thiếu Hoa reo lên:
- Tại hạ biết ngay, tôn giá không bao giờ bỏ qua cơ hội này !

Hết chương 52